

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119260135
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:6119260135.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatici Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: PRIVATdebt s.r.o., Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 45 322 571, zastúpenej advokátom JUDr. Ján Halko, Cyrila a Metoda 105/2, Rožňava, proti žalovanému: Q. P., nar. XX. T. XXXX, trvalý pobyt D., o 70,70 eur s príslušenstvom a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 2. októbra 2019 č.k. 12C/65/2019-48 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 16. októbra 2019 č.k. 12C/65/2019-60 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti dopĺňacieho rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby vo zvyšku p o t v r d z u j e a v časti o náhrade trov konania r u š í a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie doplnil výrok rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 12C/65/2019 - 48 zo dňa 2. októbra 2019 (ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 70,70 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 18. mája 2018 do zaplatenia a žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %), o výrok „vo zvyšku súd žalobu zamietal“. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 212 ods. 1, 2, § 225 ods. 1, 2 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil, že žalobkyňa sa domáhala žalobou vydania rozhodnutia o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 70,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 18. mája 2018 do zaplatenia, ako aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 31,68 eur a náhrady trov konania. Dňa 2. októbra 2019 súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 70,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 18. mája 2018 do zaplatenia a priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % (ktorej bol rozsudok doručený 6. októbra 2019). Žalobkyňa dňa 7. októbra 2019 doručila súdu prvej inštancie návrh na vydanie dopĺňacieho rozsudku z dôvodu, že súd prvej inštancie opomenul rozhodnúť o časti žalobkyňou uplatňovaného nároku, a to o nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 31,68 eur ako trov právneho zastúpenia na základe predžalobnej výzvy. Súd prvej inštancie, ktorý nerozhodol o celom predmete konania, návrhu vyhovel a rozhodol o vydaní dopĺňacieho rozsudku, ktorým žalobu v zostávajúcej časti zamietol. Nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky žalobkyňa odôvodnila tým, že ide o jeden úkon právnej služby jej právneho zástupcu pred podaním žaloby, a to písomné podanie protistrane týkajúce sa veci samej (predsporová výzva), vo výške odmeny 16,60 eur, režijného paušálu 9,80 eur a DPH 5,28 eur (spolu 31,68 eur). Súd prvej inštancie konštatoval, že nárok svojou povahou predstavuje trovy konania, ktoré však môžu byť priznané až za úkony, ktoré vzniknú po podaní žaloby. Bolo by nesúladne s princípom spravodlivosti, aby žalobkyni bola priznaná odmena za tento úkon právnej služby, ktorý by mala do výsledku sporu znášať sama. Súd prvej inštancie nemal preukázaný skutočný vznik takéhoto nákladu v konaní, teda že jej bola vystavená

faktúra za tento konkrétny úkon, ktorý by žalobkyňa aj uhradila. Predložená výzva nebola postačujúca na preukázanie vzniku tohto príslušenstva pohľadávky. Súd prvej inštancie ďalej poukazyval na skutočnosť, že ide o výzvy, ktoré sú realizované hromadne zo strany žalobkyne - jej právneho zástupcu, hoci s legitímnym cieľom na dosiahnutie splnenia pohľadávky, ktorý však nemá charakter úkonu právnej služby vo svojej podstate, ale výzvy na plnenie, ktorú si mohla žalobkyňa vyhotoviť sama. Nebolo tiež preukázané, že advokátska kancelária, ktorá podanie zaslala, bola na tento úkon splnomocnená žalobkyňou. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého priznal žalobkyňi, ktorá bola v konaní v plnom rozsahu úspešná, náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku v časti dopĺňacieho rozsudku o zamietnutí žaloby vo zvyšku, podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zmenu, vyhovením žalobe (uložením povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyňi aj sumu 31,68 eur). Podľa § 251 CSP sú trovami konania všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky za predsporovú výzvu sú svojou povahou trovy právneho zastúpenia, nie trovy konania. Tieto môžu vzniknúť v súdnom konaní ale aj mimo neho. Neexistuje právny predpis podľa ktorého musia náklady spojené s uplatnením vzniknúť v konaní, aby ich súd priznal. V zmysle § 13a ods.1, písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení od 15.júna 2019, je nepochybné, že úkonom právnej služby v občianskom konaní je aj predžalobná výzva. Argumentácia, že žalobkyňa si takúto výzvu mohla vyhotoviť sama, je diskriminačná. Článok 47 ods. 2 Ústavy SR zaručuje každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi. Podľa takejto úvahy by nebolo možné priznať žalobkyňi žiadne trovy konania, keďže úkony mohla urobiť žalobkyňa aj sama (konateľ má právnické vzdelanie druhého stupňa). Ďalšia časť odôvodnenia je v rozpore s druhým výrokom rozsudku vo veci samej, ktorým súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa čo do výsledku sporu by mala znášať náhradu trov konania). Podľa plnomocnenstva, ktoré tvorilo prílohu žaloby, žalobkyňa splnomocnila právneho zástupcu dňa 8.2.2019 na zastupovanie v celom rozsahu vo všetkých veciach týkajúcich sa uplatnenia pohľadávok voči jej dlžníkom, predovšetkým pohľadávok nadobudnutých na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej s Dopravným podnikom, a.s. dňa 24. januára 2019. Ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že zaslanie predžalobnej výzvy v mene žalobkyne nie je vec týkajúca sa uplatnenia pohľadávky, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia chýba. Žalobkyňa zdôraznila, že predžalobná výzva v danej veci bola nevyhnutným predpokladom prípustnosti návrhu v upomínacom konaní v zmysle § 3 ods. 6 písm. d) Zák. č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Žalobkyňa sa so svojim právnym zástupcom s prihliadnutím na veľký objem pohľadávok (približne 4.000) dohodli, že trovy právneho zastúpenia za úkony právnej služby uskutočnené v súvislosti s vymáhaním týchto pohľadávok, bude právny zástupca žalobkyne fakturovať len kvartálne a len za právoplatne skončené súdne konania, reps. vymáhané pohľadávky. Inak by fakturácia úkonov právnej služby bola časovo náročná. Preto k úhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 31,68 eur žalobkyňou ešte nedošlo. To však neznamena, že právny zástupca neviduje pohľadávku voči žalobkyňi v tejto výške, za vykonaný úkon predžalobnej výzvy. Rovnako eviduje právny zástupca pohľadávku za ostatné úkony právnej služby v danej veci (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie súdu vo veci samej), ktoré taktiež žalobkyňa neuhradila, čo však neznamena, že nemajú byť v rámci náhrady trov konania žalobkyňi priznané. Skutočnosť, že pohľadávka za úkon právnej služby ešte nie je splatná (31,68 eur), neznamena, že nevznikla či neexistuje. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (ďalej len NS SR) sp. zn. 3MObdo/2/2010 v zmysle ktorého náklady spojené s uplatnením pohľadávky súd najmä trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu, pričom sa jedná najmä o náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky. Tieto náklady sa musia týkať splatnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom konaní ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Tieto podmienky podľa názoru žalobkyne boli splnené. Ak aj medzi žalobkyňou a jej právnym zástupcom nedošlo k dohode o výške a splatnosti odmeny za jednotlivé úkony právnej služby, právny zástupca má v zmysle § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov, nárok na tarifnú odmenu. Ak aj po právoplatnom skončení tohto konania nebude žalobkyňi priznaná náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky za predžalobnú výzvu, žalobkyňa bude nútená tieto trovy uhradiť. Po ich úhrade si tak žalobkyňa uplatní tento nárok ako škodu v samostatnom konaní voči žalovanému, kde súd nebude mať inú možnosť, len jej tento nárok priznať. Priznávanie trov právneho zastúpenia za predžalobnú výzvu ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky, je v rámci rozhodovacej

činnosti súdov SR až na ojedinelé výnimky konštantné (napr. rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/64/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/110/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/159/2017, rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 32Co/20/2019, sp. zn. 31C/12/2019).

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP v spojení s § 225 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a to z nasledovných dôvodov:

5. V posudzovanej veci súd prvej inštancie posúdil nárok žalobkyne na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 31,68 eur (ako príslušenstvo pohľadávky, ktoré má základ v procesnom práve), predstavujúcich trovy právneho zastúpenia za úkon predžalobnej výzvy (v spore o zaplatenie 70,70 eur s príslušenstvom), ako nedôvodný.

6. Aby sa výdavky, ktoré v konaní vznikli, mohli považovať za trovy konania, musí byť splnená požiadavka, a to, že musia byť preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva v konaní. Pre naplnenie zákonnej definície trov konania musí byť odôvodnený výdavok súčasne aj účelne vynaložený. Samotná požiadavka na účelnosť výdavkov v sporovom konaní však súvisí s eliminovaním nadbytočných a neprimeraných trov konania. Účelnosť možno objektívne konštatovať v prípade, ak bol výdavok pri sledovaní legitímneho cieľa vynaložený iba v nevyhnutnom a všeobecne akceptovateľnom rozsahu. Rozhodujúcim kritériom je teda efektívnosť výdavku vo vzťahu k jeho výške (porov. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej len „ÚS SR“ sp. zn. I. ÚS 207/2019).

7. Cieľom súdnych konaní v takzvaných drobných sporoch (ak hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2000 eur, v spotrebiteľských veciach 1000 eur) má byť vymoženie pohľadávky s čo najnižšími nákladmi. Spoločnosti, ktoré takéto pohľadávky hromadne uplatňujú, majú možnosť výberu advokáta, ktorý pristúpi na uplatňovanie a vymáhanie takýchto pohľadávok za takých podmienok, že veriteľ nebude mať žiadnu ujmu a pre advokáta stále zostanú tieto veci vzhľadom na ich množstvo zaujímavé. Aj podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým bolo ustanovené európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, sa sleduje prístup k zníženiu trov, ktoré sú v drobných sporoch neprimerané voči uplatňovanej pohľadávke. Účel v takýchto prípadoch spočíva v eliminovaní trov právneho zastúpenia pri hromadne uplatňovaných pohľadávkach s cieľom nútiť veriteľa a splnomocneného zástupcu k hospodárnosti.

8. Predmetom daného sporu bolo vymáhanie postúpenej pohľadávky cestovného (od Dopravného podniku, akciová spoločnosť) s príslušnou zákonnou sankciou. Jedným z hlavných predmetov činnosti právnej predchodkyne žalobkyne (Dopravný podnik, akciová spoločnosť) je pravidelná verejná mestská hromadná doprava, vykonávaná za odplatu a ak cestujúci bez cestovného lístka spôsobí, že sa stane dlžníkom, uplatňuje sa takýto nárok prostredníctvom súdu. Žalobkyňa v odvolaní sama poukázala na veľký počet pohľadávok, pri vymáhaní ktorých je zastúpená svojím právnym zástupcom (cca 4000).

9. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že ide o predžalobné výzvy realizované hromadne, pričom typovo je vec považovaná za veľmi jednoduchú po skutkovej i právnej stránke a k uplatňovaniu nárokov dochádza vzorovou žalobou, v ktorej sa menia iba príslušné identifikačné údaje vzťahujúce sa na žalovanú osobu. Takéto trovy súd prvej inštancie nepovažoval za účelne vynaložené s poukazom na jednoduchosť sporu a rutinný charakter právnej veci, teda činnosť nevyžadujúcu odborné znalosti.

10. Jednotlivé úkony právnej služby musia byť posudzované samostatne zo zreteľom na to, či išlo o odôvodnený a účelne vynaložený výdavok, ktorý strane sporu vznikol v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Osobitne je účelnosť a odôvodnenosť výdavkov na tarifnú odmenu advokáta posudzovaná vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnych služieb v rámci sporového konania.

Individuálne posúdenie účelnosti a odôvodnenosti si spravidla vyžadujú úkony, ktoré sú realizované mimo prebiehajúceho súdneho konania (porov, náleží ÚS SR sp. zn. I. ÚS 207/2019).

11. Nemohla preto obstáť odvolacia argumentácia žalobkyne poukazujúca na plný úspech v spore a priznanie náhrady trov konania žalobkyňi v plnom rozsahu. V prípade predžalobnej výzvy, hoci šlo o výdavok sledujúci legitímny cieľ (osobitne v súvislosti s upomínacím konaním), nebola naplnená požiadavka účelnosti, vzhľadom na posúdenie jeho vynaloženia v nevyhnutnom a všeobecne akceptovateľnom rozsahu, efektívnosti výdavku vo vzťahu k jeho výške a eliminácie neprimeraných trov.

12. Podľa záveru vysloveného v Náleze Ústavného súdu Českej republiky z 25. júla 2012 sp. zn. I. ÚS 988/2012 typový spôsob uplatnenia pohľadávky je dôkazom toho, že účelom právneho zastúpenia nie je poskytovanie právnej pomoci, ale parazitovanie na drobných pohľadávkach voči občanom, ktoré sú umelo navyšované do nezmyselnej výšky za účelom zabezpečenia ľahkého zárobku. Takéto správanie je potom zneužitím práva na zastúpenie advokátom, resp. procesnou šikanou a preto takéto trovy konania nemožno priznať, napriek úspechu vo veci.

13. Súd je povinný dbať, aby nedochádzalo k zneužívaniu práv na úkor fyzických alebo právnických osôb. Zákaz neuzitia práva (článok 5 CSP) zabezpečuje, aby uplatňovanie práv nepredstavovalo dôsledok zneužitia noriem procesného práva. V prípade žalobkyne ide o právneho nástupcu dominantného poskytovateľa služieb hromadnej prepravy osôb, preto je bolo opodstatnené zaoberať sa aj v danom prípade efektívnosťou vynakladania prostriedkov na externé právne služby v súvislosti s predžalobnou výzvou, s náročnosťou nepochybne zvládnuteľnou aj bez odbornej pomoci. Od práva strany konania obrátiť sa na súd prostredníctvom právneho zástupcu je potrebné odlišiť právo na náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva, pričom posúdenie účelnosti je závislé od konkrétnych okolností danej veci. Preto sa nejedná o diskrimináciu, v zmysle poukazu žalobkyne v odvolaní. Nemožno spochybniť právo žalobkyne na zastupovanie v konaní právnym zástupcom, avšak ako strana v spore súčasne nesie procesnú zodpovednosť spojenú s posudzovaním účelnosti vynaložených trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

14. Podľa platného právneho poriadku Slovenskej republiky nie je daná viazanosť právnym názorom vysloveným skorším rozhodnutím súdu rovnakej inštancie. V zmysle záverov ústavnoprávnej judikatúry je však akceptovaný len teleologický výklad právnej normy, ako interpretačný postup všeobecných súdov, ktorý je spôsobilý v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zisťovaní jej obsahu, účelu a zmyslu (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.US 650/2013).

15. Hoci súd prvej inštancie uvedený dôvod zamietnutia žaloby odôvodnil veľmi stručne, napadnuté rozhodnutie je vecne správne. K poukazu žalobcu v súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MOBdo 2/2010, že náklady musia byť účelne vynaložené, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania, je potrebné uviesť, že predpoklad účelnosti nebol v danom prípade naplnený. Vyššie uvedená argumentácia bola postačujúca pre potvrdenie zamietnutia žaloby, nebol preto daný dôvod zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu.

16. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti dopĺňacieho rozsudku ako vecne správny potvrdil.

17. Podľa ustanovenia § 379 písm. a) CSP v spojení s ustanovením § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti o náhrade trov konania, ako závislý výrok od rozhodnutia o napadnutom výroku (v časti dopĺňacieho rozsudku), zrušil a vec vrátil v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie, a to nezohľadnením časti predmetu konania pri rozhodovaní o náhrade trov konania, znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom (ktorý nemôže nahradiť rozhodovanie súdu prvej inštancie).

18. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude rozhodnúť o náhrade trov konania, zohľadňujúc celý predmet sporu, s prihliadnutím na pomer úspechu a neúspechu strán konania, ako aj relevantné ustanovenia vzťahujúce sa na náhradu trov konania. Svoj právny záver odôvodní zo zákonných hľadísk,

ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám sporu poskytnú odpoveď, aby riešenie právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

19. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí, teda aj o trovách odvolacieho konania.

20. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.